

Brændevins Berømmelse“. Videre siger det ærede Medlem: „Det, jeg hentydede til, var, hvad en bekendt Journalist i et Venstreblad havde skrevet om de Ord, Ministeren havde brugt ved en Sanatoriefest“ „Det var det, jeg hentydede til, og aldeles ikke det, Ministeren stillede op for at vinde en let Sejr ved at bekæmpe det“. Naa, det er allerede noget, at det ærede Medlem indrømmer, at jeg har vundet en Sejr over ham, det er vist første Gang i sit Liv, at det ærede Medlem selv har indrømmet, at nogen har vundet en Sejr over ham. Men hele den Indignation, det ærede Medlem giver til Kende Sp. 745 for at give sin Forargelse Luft over, hvordan jeg skulde have vendt op og ned paa hans Ord og beskyldt ham for noget, han slet ikke har sagt; er jo fuldstændig forloren. Forholdet er jo nemlig slet ikke det, at det ærede Medlem i sin første Tale blot ganske flygtigt i en halv Linie har sagt, at jeg var en Ynder af en god dansk Snaps. Det har det ærede Medlem sagt, men det ærede Medlem har sagt meget mere; det ærede Medlem har sagt Sp. 217 i sin Tale til den højtærede Krigsminister: „Jeg skal gaa saa vidt at erkende, at den Foranstaltning at forbyde Snapseudskænkningen blandt unge værnepligtige, er der intet væsentligt at indvende imod, skønt den kommer en Smule paa tværs af Justitsministerens Opfattelse af denne ædle Drik“. Det er altsaa ikke en Gang, men to Gange, det ærede Medlem har været inde paa dette Spørgsmaal. Der have vi igen en af det ærede Medlems smaa Regnefejl, og det ærede Medlem har udtalt det paa en saadan Maade, at enhver maatte forstaa det, og enhver forstod det saaledes, som han ogsaa selv siger, at Meningen var: at han hentydede til, hvad der havde staaet i et Blad om nogle Ord, jeg skulde have udtalt, og saa kommer det ærede Medlem og siger, at jeg i min Gengivelse har villet gøre det til, at han skulde have sagt om mig, at jeg har holdt en Tale til Snapsens Pris og til det nationale Brændevins Berømmelse. Men naar det ærede Medlem vil læse efter, hvad jeg har sagt lige over for ham, vil det ses, at det, som jeg har sagt, er netop det, som det ærede Medlem indrømmer og staaar ved, fordi han-maa staa ved det, at det ærede Medlem er kommet med en Hentydning. Det ærede Medlem skulde ikke give sig til at være forarget over, at andre ville give en anden Fremstilling af, hvad der er passeret i Rigsdagen, end den, der er den

rigtige; thi det er det ærede Medlem selv, der gør det, og ikke andre. Det, som jeg har bebrejdet det ærede Medlem, er jo slet ikke, at han har fortalt en saadan Historie, men det, at han kommer ved sine Hentydninger og drager den Slags Sager, som ikke kommer Rigsdagsforhandlingerne ved, og som kun bero paa Digt og Fabel, herind i vore Forhandlinger for at bruge det mod andre.

At jeg har paatalt det, har ganske vist hidtil kun været som at slaa Vand paa en Gaas; thi i den Tale, som det ærede Medlem holdt forleden, kom han med en ny Hentydning. Det ærede Medlem udtaler — det er Side 746 nederst —: „denne Stilling, som Mureren er kommen i med Ægteskabsbevilling og Krav paa Dispensation fra Danske Lovs 3—16—8, kunne meget højtstaaende Personer i vort Samfund ogsaa komme i, hvad Dag det skal være“. Der bebrejder jeg det ærede Medlem navnlig, at han, naar han vil sige noget, saa ikke siger det rent ud, men kommer med saadanne lumske Hentydninger, som det altid er vanskeligt at svare paa, naar man ikke vil gribe fat derpaa som paa en Brændenælde. Naar man nemlig griber fat paa en Brændenælde, ved det ærede Medlem nok, at man brænder sig ikke. Vi vide jo alle sammen meget godt hvad det er, det ærede Medlem sigtede til; det er en smudsig Notits, der for nogen Tid siden stod i et Blad vedrørende mig. Men her har det ærede Medlem igen ladet sin Forkærlighed for Digt og Fabel løbe af med sig, idet det, der stod, netop ikke var andet end Digt og Fabel. Men det er netop Mad for Mons, det er netop noget for det ærede Medlem at komme her ind i Rigsdagen med.

Jeg kommer saa til Spørgsmaalet om de privatlønnede og statslønnede Stillinger. Der er det ærede Medlem ogsaa forarget paa mig, fordi jeg, som han sagde, skulde have drejet op og ned paa, hvad han har sagt, og hvad jeg har sagt. Det findes Sp. 744 i Tidenden. Det ærede Medlem siger: „Her svarede den højtærede Justitsminister, at jeg først stillede Ting op, som ikke vare rigtige, og saa anvendte jeg min Tid og mit Arbejde til at bekæmpe det. Men det er netop, hvad jeg ikke gør, og det er det, Ministeren har gjort. Han citerede, hvad jeg har sagt i Rigsdagstidende Sp. 207: „De erindre den Kritik, der blev fremsat over de sidste Højremistre, vi havde, i Anledning af den Forkærlighed, disse Mænd havde for at bevare tidligere lønnede Stillinger og forene dem